

ЛЕОНИД ЛЕНЧ ПРИ ЗЕМЛЯК

Превод от руски: София Бранц, 1980

chitanka.info

Като се наспи след нощно дежурство, пазачът Егор Мохов сядна на масата да пие чай и да прочете вестника.

Чете вестник много особено.

Отначало със смръщени побелели сърдити вежди внимателно препрочита театралните обяви и мърмори под нос, сякаш ги учи наизуст:

— Ер-ерми-Ермитаж — Градина. Кино Оре. Но-ви вре-ме-на. Чарли Чап-лин.

Най обича да чете за мошеници и крадци, като последните искрено го възхищават.

— Един юнак свил в учреждението десет хиляди и се омел — радостно съобщава той на жена си Аксиния Никитична, откъсвайки очи от вестника, — сега го търсят.

Иронично примижава и добавя:

— Търсете го, търсете, бог да ви помага...

После Егор Мохов търси във вестника най-любимата си рубрика — съобщения за награди и връчени ордени. Намира я, взима молив, откъсва малко хартия, бутва настрана чашата и чинията и започва със солидно подсмърчане да преписва някои имена, които му харесват по интуиция и по други лични подбуди.

После налага каскета и делово уведомява жена си:

— Летецът Кремньов е награден със Знаме. И професор Кособоков, Николай Петрович, също е отличен. И двамата наши, тамбовчани. Ще трябва да ида!...

След един час Егор Мохов е получил вече в бюро справки адресите на наградените.

След още половин час звъни на вратата на летеца. Отваря му лично Кремньов — висок кльощав блондин с кръгли и весели очи на птица.

— Летецът другарят Кремньов дали живеят тук? — солидно пита Егор Мохов.

— Аз съм Кремньов, какво обичате?

Егор Мохов смъква каскета и плешивината му важно блясва.

— Имам чест да ви поздравя по случай високата награда. Много почести ти пращат всички наши тамбовчани... — (Гласът на пазача трепва.) — Орли наши, защитници!

— Благодаря — протичко отвръща летецът и учудено стиска ръка на госта.

Възцарява се мълчание. Егор Мохов усеща, че трябва да каже още нещо, но няма думи и с леко изхлипване промълвява:

— Хвърчиш си, а?

— Да.

— Ама високо хвърчиш?

— Високо.

— И не падаш?

— Засега не.

Отново се възцарява мълчание. Егор Мохов решава, че официалната част е завършена и пристъпва към въпроса.

— Дошъл съм за палтенце при вас. Нямах ли някое палтенце, другарю Кремньов?

Летецът малко слисано весело сочи импрегнираното си палто на закачалката.

Гостът скептично мачка хубавия здрав плат и неодобрително клати глава.

— Май е много легантно. Не сме за такова. Друго нямах ли?

— Имам шинел.

— Шинели носихме през Световната. Няма нужда! За нас е потребно някое най-обикновено цивилно палте.

— Нямам обикновено.

— Тогава пиши безплатен ордер, другарю Кремньов. На името на Мохов го пиши. Да ми дадат двуредно, подплатено.

— Сбъркал си адреса, чичо — добродушно казва летецът и свива рамене, — нямам никакви ордери. На ти за половинка водка и довиждане.

Егор Мохов прибира парите в голям орфан портфейл, благодари, но не си тръгва.

— Върви, върви, чичо, че имам работа.

— Като не щеш да дадеш безплатно за палто, дай поне за едно сако — с тиха въздишка изговаря Егор Мохов, впил в летеца молещи кучешки очи.

— Абе, чуден човек, нямам никакви ордери!

— Хич не ми ги разправяй, другарю Кремньов, понеже нали си награден, полага ви се. Никак не ми е възможно да си тръгна с празни

ръце.

— Върви си, върви!

— Поне за едни гащи дай безплатно. Не се стискай де. Не ти искам къща.

— Нали ти казах, върви си.

— Ох, че си стиснат, синко! Добре де, пиши една риза и си тръгвам. Че и при професор Кособоков, Николай Петрович, трябва да ида. Ама пиши ризата, нека е бродирана и с копченца сперламутрови.

Летецът с любопитството на естествоизпитател гледа непоколебимата упорита брада на нощния пазач.

— Виж какво, чичо — казва той, — ти защо си решил, че трябва да те уреждам с безплатни ордери? Че аз за първи път те виждам.

— Ами ти си тамбовчанин, и аз съм тамбовчанин — мъдро отвръща Егор Мохов, — ти си от Моршанска околия, и аз съм от Кирсановска, точно съседната. Прочетох във вестника цялата ти биография. На, и професор Кособоков, награденият, Николай Петрович, и той е наш, тамбовчанин. Не се стискай, земляк, подписвай безплатно!

Кремньов се усмихва, влиза вътре, като предвидливо оставя вратата отворена, и се връща с черно поизносено сако в ръка.

— Ако искаш, вземи това сако. Още го бива. Само трябва да се почисти и да се оглади.

— Шивиот — поставя диагноза Егор Мохов, опипвайки плата. — Добро е, добро. Дай поне за гладенето де!

— Нали одеве ти дадох пари!

— Да, ама за водка.

— На ти още и изчезвай. Ама веднага, че ако се ядосам, лошо ти се пише.

— Добре де, тръгвам. А за безплатния ордер ще намина утре. Довиждане засега!

Докато слиза по стълбите, Егор Мохов решава да отложи визитата си при професор Кобоков за утре. Пътном купува в гастронома бутилка водка и салам и поема към дома си на Плюшчиха, предоволен от себе си и от мишия си живот на изнудвач.

Аксиния Никитична още шета край печката. Вкусната миризма на борша гъделичка ноздрите на Егор Мохов.

Той небрежно хвърля сакото на кревата и заръчва:

— Изчисти го, оглади го и утре да го занесеш на пазара. А не ми даде безплатен ордер, циция такава. Нищо де, няма да ми се измъкне. Като не щя да ми подпише за една риза, ще ми подпише и за палто, и за костюм с жилетка. Всеки ден ще му се мъкна, ще го изстискам аз. А при професора не сварих да ида днес. В пари ще му искам... Давай борша де, какво си зяпнала!

Егор Мохов си налива водка в голяма тумбеста чаша, пие и пръхти.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.